

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 197.

Tredie Session.

58de Møde.

Tredagen den 16de Januar.

(Forts.)

Næ (forts.): Naturligviis kunne andre og modsatte Anskuelse være fuldt saa berettigede, som mine, men hvilke Anskuelse der maatte være de rigtige, det troer jeg paa ingen Maade man tilfulde er berettiget til at dømme om, naar ikke engang en saa vigtig Statsdeel kan repræsentativt derom give sin Mening tilkjende. Forelaa der nu et Spørgsmaal, som nødvendigtviis maatte finde sin Afgjørelse nu, som ilede med at finde en Afgjørelse, saa maatte der muligviis ogsaa nu abstraheres fra saadanne Hensyn; men det kan der ingenlunde siges om denne Sag, og jeg kan derfor heller ingenlunde forklare mig, hvorledes den høitærede Finanzminister har kunnet finde det politisk rigtigt, ja endog politisk forsvarligt, i en saadan Tid, da Slesvig er udelukket fra at kunne udtale sig om eller medbestutte sig til et saadant Anlæg, hvori Slesvigs Indvaanere, forsaavidt Garantien kommer til at tilsvares fra deres Skatteandel, og hvori Slesvigs Indvaanere, forsaavidt det angaaer Spørgsmaalet om Jernbaners Anlæg, ere saa væsentligt interesserede og have et saa gyldigt Krav paa først at blive hørte —; at ile med dets Afgjørelse. Af de Hensyn, jeg her har fremsat, troer jeg derfor at føle mig efter min Overbeviisning forpligtet til, saameget jeg end ønsker Jernbanen forlangt til Korsør, og jeg kunde sige, forplantet til ethvertisomhelst Sted i Danmark, at stemme imod nærværende Lov, og skulde jeg end selv, efterat den er gaaet igjennem, jo snarere jo hærere faae den Glæde at kjøre paa Jernbanen til Korsør, saa er jeg dog overbevist om, at jeg vil finde mig til-

freds med at have stemt saaledes, som jeg nu agter at stemme.

Grundtvig: Ja, dersom jeg eller Noget af os vilde være saa forvoven at møde Damp-toget og tage den snysende Damphest i Tøilen, saa vilde man med Rette sige, at vi vare gale. Nu kan det vel være, at man kan sige, at det ikke er en mindre Galsskab, naar man i Jernbanesagen, der virkelig synes ogsaa her at skulle skride frem med samme Hurtighed, vilde stille sig imod den og sige, at den burde standses; men uagtet der Ingen kan være mere overbevist end jeg efter Alt hvad jeg har kjendt til Danmark om, at naar man blot kommer og siger: det har man i Frankrig, det har man i England, det har man i Tydskland, det har man i Belgien, og det har man ogsaa i Rusland, og vi have det ikke, saa kan man være temmelig vis paa at faae de fleste Stemmer for, at vi ogsaa skulle have det, og at, dersom En da vilde vove sig til at sige: Ja, men det var vel bedst først at spørge, om de der have det, ogsaa have Fordeel deraf, og dernæst, om det er rimeligt, at vi ville have Fordeel deraf, at faae saa Meget deraf, saa kan man være temmelig vis paa, at der vilde blive seet paa ham, som det var et urimeligt Spørgsmaal, han fremkom med, uagtet alt dette, saa kan jeg dog ikke desto mindre ikke for min Samvittighed forsvare Andet, end at sige, at jeg finder, at jeg bør stemme i den nærværende Lov, hvormange der end stemme for den. Thi, jeg siger, det er jo en Rentesgarantie, som Staten her paatager sig, og førend den gjør det, mener jeg, at det bør staa klart for dem, der skulle beslutte det, at det ogsaa vil være enten directe eller indirecte ikke alene til saa stor Gavn for Landet, men ogsaa til en saa nødvendig Fremgang, at det ingenlunde bør opsættes eller undværes; thi om man end-